

Pingstvigilia 2021

För en tid sedan var jag på resa uppe i Dalsland. Då såg jag plötsligt en skylt utmed vägen där det stod "Bön", ja, detta fromma ortnamn dök upp flera gånger. Det är något märkligt med bön. Ibland hör man människor som säger att de inte tror på Gud men ändå ber. Man kan också möta djupt fromma människor som säger: jag kan inte be. Hur som helst, bön är något djupt mänskligt. Eftersom vi är skapade av Gud till hans avbild, så finns det alltid en grundläggande relation mellan Gud och oss som vi kan kalla bön. "Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara" (Rom 8:26), skriver Paulus. Vi kan inte lära oss att be som vi lär oss historia och datakunskap. Bön är alltid en Andens nåd och gåva: "Anden vädjar för oss med rop utan ord, och han som utforskar våra hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill" (Rom 8:26-27).

Det är Anden som inom oss vädjar för oss och väcker oss att be. Vi är alltsedan vårt dop ett Andens heliga tempel, där det levande vattnet ständigt väller upp och ger oss liv, andligt liv. Det är inte vi som är speciellt andliga av oss utan Anden som gör allt vad han kan för att göra oss andliga och heliga. Därför kan vi aldrig riktigt kontrollera vår bön, prestera bön. Vi kan helt enkelt inte be utan bara "låta oss bes", skulle vi kunna säga. Det gäller att upptäcka att "Anden stöder oss i vår svaghet" (Rom 8:26). Vi kan alltid låta bönen ske inom oss, låta Andens levande vatten porla upp inom oss, låta Andens eld brinna. Ständigt måste vi ta till olika bilder för att få en liten aning om vad bön är. Samtidigt är det viktigt för oss att lita på vad Paulus säger, att vi "har fått Anden som en första gåva" (Rom 8:23). Vi får denna gåva på ett djupt personligt sätt. Därför är vår bön helt personlig och unik. Min relation med Gud, min bön, kan aldrig upprepas. Hur många människor det än har funnits och kommer att finnas, så kommer ingen att be precis som jag. Ingenstans är vi mer personliga än i vår bön. Samtidigt vet vi inte riktigt hur vi ber eller om vi överhuvudtaget ber. Bönen är ett mysterium. Vi kan aldrig helt fånga in bönen verklighet. Det är detsamma med den helige Ande. Vi vet inte varifrån han kommer eller hur han kommer eller vart han för oss. Det är bara att försöka lyssna till hans sakta susning och kapitulera.

Samtidigt som bönen är unik är den universell. Inget är så typiskt mänskligt som att be. Jesus vill lära sina lärjungar att be. Därför sänder han oss sin helige Ande för att väcka oss till andligt liv och ge oss bönen levande vatten. "Är någon törstig, så kom till mig och drick. Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten" (Joh 7:37-38). Det finns bön i oss. Vi kan alltid ansluta oss till den bön som bubblar upp inom oss genom Andens ständiga verksamhet. Redan hos profeten Hesekiel säger Herren: "Jag skall ge er ett nytt hjärta och fylla er med en ny ande" (Hes 37:26). Genom bönen blir vi levande

lemmar i Kristi mystiska kropp. Därför behöver vi ständigt förnyas av Anden som verkar djupt inom oss. Andens gåva är djupt personlig, unik och samtidigt universell, katolsk. Det är så Anden levandegör hela kyrkan. Han vill både stärka vår djupt personliga relation med Kristus och göra oss fruktbara för kyrkans hela gemenskap. Person och gemenskap hör ihop. Det är faktiskt något helt annat än individ och kollektiv. I vår individualistiska tid är man ofta benägen att kopiera varandra och samtidigt vill man smälta in i ett opersonlig kollektiv. Den helige Ande kan befrias oss från detta och leda oss in en djupt personlig kärleksrelation med Jesus, samtidigt som han förenar oss med alla våra bröder och systrar i kyrkans universella gemenskap.

Den person som låtit Anden verka inom sig bär alltid frukt i kyrkan. På så sätt har det uppstått en mänga andliga rörelser och traditioner genom hela kyrkans historia. När en människa ger den helige Ande fritt spelrum och lyssnar till hans diskreta röst får det alltid konsekvenser för kyrkan som gemenskap. När vi samlas för denna pingstvigilia är det just för att tacka Gud för att han ständigt uppväcker nya nådegåvor, karismer och rörelser som bär frukt för oss alla i kyrkan. På så sätt strålar kyrkans skönhet fram ibland oss och hjälper oss att få inspiration för vårt eget andliga liv. I kyrkan är alla andliga rikedomar allmän egendom. Vi får dela varandras andliga gåvor och glädja oss över att Gud i sin barmhärtighet ständigt levandegör och helgar sin kyrka på detta sätt. Det är också ett levande vittnesbörd utåt, som människor kan ta till sig och som kan hjälpa dem att hitta vägen till Kristus och hans kyrka.

När vi samlas här till denna pingstvigilia gläder vi oss över Andens olika vägar och sätt att verka i våra hjärtan och i världen. Det finns så många olika andliga vägar, så många olika böneskolor och spiritualiteter i kyrkan. Samtidigt är kyrkan alltid en till sitt väsen, helig till sitt väsen och apostolisk till sin kallelse och katolsk till sitt sätt att vara. Detta mångfacetterade drag i kyrkan gör att hon kan framträda på så olika sätt, samtidigt som hon till sitt innersta mysterium förblir densamma genom alla tider och miljöer. Pingstundret visar oss att alla folk och raser har samma hemorts rätt i kyrkan. Jesus vill samla alla skingrade får och göra dem till ett genom Andens ständiga verk i vår värld. Då behövs alla dessa olika andliga gåvor och vägar, karismer och traditioner för att nå fram till allt slags människor och göra dem till ett i Kristus. Vi närns alla av samma heliga sakrament, fast vi har så olika andliga nådegåvor och bönetraditioner. I vår tillbedjan av Guds treeniga mysterium förenas vi genom Andens verk till ett som vi bad i dagens kollektbön: "Förena i din kyrka dina skingrade barn, och låt dem med en mun bekänna ditt stora och heliga namn".